

Иса. Господарю. . . (со съ сомнѣніе.)

Бон. Онова писмо дай ти думамъ. (со съ власть).

Иса. Да, Господарю. (дава му го).

Бон. Иди си. (Исаакъ си отива).

СЦЕНА ПЯТНАДЕСЯТАЯ.

Милордъ Бонфилъ самичакъ.

Бон. Намела пише писмо на Милорда Артюра, безъ да ми го каже? за коя причина? нека отвориме това писмо. Руцѣ-те ми треперять сердце-то ми туна. Предвиждамъ нещастіе-то си. (отваря и чете).

МИЛОРДЪ!

“Мужъ мой внезапно ми заповѣдува да и да съ него на Контето Линколъ.} (Каква нужда имаше да извѣсти това на Милордъ Артюра? каква дерзость? каква смѣса тя съ него има?) Знаишь че най добра-та часть отъ себе си въ Лондонъ оставамъ . . . ; (Какъ! не самъ ли азъ желаемо-то нещѣ на сердце-то ѝ? кой ми граби онова мѣсто кое-то за толки много причини мене подобава?) И утѣшава